

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-77(3)/17/AnŁ

Warszawa, 12 lipca 2017 r.

DECYZJA DIH-1/52/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1063) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie od decyzji Nr 16 Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku z dnia 11 maja 2017 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.23.2017.UW) w przedmiocie wymierzenia ww. przedsiębiorcy kary pieniężnej w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii koncentratu pomidorowego 30% „Gardinia” á 180 g, oznaczonego „Najlepiej spożyć przed: 28.11.2018”, wyprodukowanego dla Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie przez Z.P.S. „Jamar” Szczepaniak sp. j. z siedzibą w Albertowie o wartości 10,43 zł, nieodpowiadającego jakości handlowej, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 13-16 lutego 2017 r. przez inspektorów reprezentujących Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku, zwanego dalej „*Podlaskim WIIH*”, w sklepie spożywczym w Białymstoku przy ul. Chełmońskiego 54, należącym do przedsiębiorcy Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie, zwanego dalej również „*stroną*”, pobrano do badań laboratoryjnych m.in. próbkę koncentratu pomidorowego 30% „Gardinia” á 180 g, oznaczonego datą minimalnej trwałości i numerem partii „28.11.2018 C 649109 19:37”, wyprodukowanego „dla: Stokrotka Sp. z o.o., ul. Projektowa 1, 20-209 Lublin przez: Z.P.S. „Jamar” Szczepaniak sp. j., Albertów 69, 42-165 Lipie”, w ilości 3 opakowań z partii liczącej 7 opakowań, w cenie 1,49 zł/op., o łącznej wartości 10,43 zł, zwanego dalej „*koncentratem pomidorowym*”. Równocześnie z tej samej partii produktu, pobrano, zabezpieczono i pozostawiono pod nadzorem zastępcy kierownika ww. sklepu dodatkową próbkę w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań laboratoryjnych (próbkę kontrolną), zgodnie z dyspozycją art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), zwanej dalej „*ustawą o Inspekcji Handlowej*”. Przedstawiciel kontrolowanego został pouczone, iż zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, próbka kontrolna jest przechowywana przez kontrolowanego do czasu jej zwolnienia przez Podlaskiego WIIH i w tym czasie nie może być wprowadzona do obrotu.

Powyższe ustalenia zostały udokumentowane w protokole kontroli z dnia 16 lutego 2017 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.23.2017), protokole pobrania próbki produktu z dnia 15 lutego 2017 r. nr 005627, protokole pobrania próbki kontrolnej z dnia 15 lutego 2017 r. nr 005628.

Badania przeprowadzone przez akredytowane Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Olsztynie (akredytacja Polskiego Centrum Akredytacji nr AB 433), zwane dalej „*Laboratorium UOKiK w Olsztynie*”, wykazały niższą zawartość ekstraktu ogólnego w porównaniu do wymagań zadeklarowanych na opakowaniu, tj. stwierdzono 28,5% z niepewnością wyniku 0,8%, podczas gdy na opakowaniu zadeklarowano 30 %. Powyższe udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 3 marca 2017 r. nr 92/2017, zwanym dalej „*sprawozdaniem z badań nr 92/2017*”.

Pismem z 13 marca 2017 r., Podlaski WIIH poinformował stronę o wynikach badań laboratoryjnych koncentratu pomidorowego oraz o prawie do złożenia wniosku o zbadanie próbki kontrolnej. Strona skorzystała z przysługującego jej prawa składając ww. wniosek pocztą elektroniczną w dniu 17 marca 2017 r.

Kierownik ww. kontrolowanego sklepu w dniu 20 marca 2017 r. złożył wyjaśnienie, że próbka kontrolna koncentratu pomidorowego została omyłkowo wystawiona na sprzedaż, w związku z pismami informującymi stronę o zwolnieniu prób kontrolnych innych niż koncentrat pomidorowy produktów.

W związku z powyższym, Podlaski WIIH zawiadomił stronę w piśmie z 20 marca 2017 r., że nie ma możliwości uwzględnienia jej wniosku o zbadanie próby kontrolnej i za ostateczny wynik badania uznaje się analizy próbki pierwotnej.

O wynikach analizy zawartych w sprawozdaniu z badań nr 92/2017 został zawiadomiony również producent koncentratu pomidorowego, tj. Z.P.S. „Jamar” Szczepaniak sp.j. z siedzibą w Albertowie. Producent ten w piśmie z 13 marca 2017 r. uznał ww. wyniki badań za świadczące o właściwej jakości handlowej, powołując się na tolerancję $\pm 2\%$ określoną w normie PN-75/A-77601 „Przetwory Warzywne Koncentrat pomidorowy”, zaimplementowaną do dokumentu zakładowego producenta pt. „Opis produktu Nr 027-I”. Producent nie przedstawił ww. dokumentu zakładowego. Producent stwierdził ponadto, że osiągnięcie ściśle określonego na etykiecie ekstraktu koncentratu pomidorowego jest w procesie technologicznym niemożliwe.

W dniu 24 marca 2017 r. strona przekazała drogą elektroniczną pismo o tej samej dacie, w którym zgodnie z ww. stanowiskiem producenta stwierdziła, że koncentrat pomidorowy spełniał wymagania jakościowe, ponieważ został on wyprodukowany zgodnie z wytycznymi normy PN-75/A-77601, która dla koncentratu pomidorowego o zawartości ekstraktu ogólnego 30% zakłada tolerancję $\pm 2\%$, przy czym norma nie przewiduje obowiązku wskazywania tej tolerancji w oznakowaniu produktu

W oparciu o stwierdzone ustalenia Podlaski WIIH stwierdził, że ww. koncentrat pomidorowy nie odpowiadał wymaganiom określonym w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, z uwagi na niższą zawartość ekstraktu ogólnego w porównaniu z wymaganiami określonymi w deklaracji na opakowaniu jednostkowym. W związku z powyższym, pismem z dnia 20 kwietnia 2017 r., Podlaski WIIH

zawiadomił przedsiębiorcę Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii koncentratu pomidorowego nieodpowiadającego jakości handlowej. Stronę postępowania pouczone o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, m. in. wglądu w akta sprawy oraz składania wniosków dowodowych.

W toku postępowania w pierwszej instancji, 26 kwietnia 2017 r. strona ponownie przekazała drogą elektroniczną ww. pismo z 24 marca 2017 r. oraz przekazała informację o wielkości obrotów i przychodu za rok 2016, tj. kopię deklaracji podatkowej CIT-8.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją Nr 16 z dnia 11 maja 2017 r. wydaną na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Podlaski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii koncentratu pomidorowego, nieodpowiadającego jakości handlowej. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia organ odniósł się do stanowiska strony wskazując, że przywołana przez nią norma PN-75/A-77601 nie jest normą obligatoryjną.

Pismem z dnia 30 maja 2017 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie. Strona zarzuciła, że organ pierwszej instancji nie rozpatrzył sprawy od strony merytorycznej, co stanowiło istotne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), zwanej dalej: „Kpa”. Drugim zarzutem odwołania było naruszenie przepisów art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej poprzez ich zastosowanie w sytuacji gdy badany koncentrat pomidorowy był prawidłowej jakości.

Pismem z dnia 14 czerwca 2017 r., Prezes UOKiK poinformował ww. przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L UE 31 z 01.02.2002, s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

Stosownie do przepisu art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”, podawanie informacji na temat żywności służy wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów (...). Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego. Informacje te muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta (art. 7 ust. 2 tamże).

Rozporządzenie 1169/2011, precyzuje w art. 8 zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (ust. 1). Podmiot ten zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (ust. 2).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia: stopień szkodliwości czynu,

zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, badania próbki pobranej przez Podlaskiego WIIH w sklepie należącym do przedsiębiorcy Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie wykazały, że koncentrat pomidorowy nie spełniał wymagań deklarowanych w oznakowaniu na opakowaniu, z uwagi na obniżoną zawartość ekstraktu ogólnego (tj. było 28,5% zamiast 30%). Analizy te zostały wykonane w akredytowanym Laboratorium UOKiK w Olsztynie oraz udokumentowane w sprawozdaniu z badań nr 92/2017. Strona wniosła o zbadanie zabezpieczonej próbki kontrolnej. Podlaski WIIH nie mógł jednak uwzględnić tego wniosku, ponieważ próbka kontrolna została bez jego zgody wprowadzona do sprzedaży w sklepie należącym do strony. Należy zauważyć, że strona w toku kontroli została pouczona o obowiązkach wynikających z przepisów art. 28 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, tj. konieczności przechowywania próbki kontrolnej do czasu jej zwolnienia przez organ kontroli. W oparciu o wyniki zawarte w sprawozdaniu z badań nr 92/2017, organ pierwszej instancji uznał, że strona wprowadziła do obrotu artykuł rolno-spożywczy nieodpowiadający jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej w wysokości 500 zł.

Prezes UOKiK stwierdził, że rozstrzygnięcie wydane przez organ pierwszej instancji znajdowało oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zdaniem Prezesa UOKiK, Podlaski WIIH zasadnie stwierdził niezgodność jakości handlowej ww. jednej partii koncentratu pomidorowego z przepisami i naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej. Podmiotem, który wprowadził do obrotu nieodpowiadający jakości produkt w skontrolowanym sklepie i który był jednocześnie podmiotem odpowiedzialnym za informację na temat tego produktu był przedsiębiorca Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie. Podmiot ten podlegał zatem administracyjnej karze pieniężnej określonej w przepisie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Decyzja organu pierwszej instancji o wymierzeniu stronie kary była zatem słuszna i znajdowała oparcie w przepisach prawa. Prezes UOKiK zauważył, że wysokość tej sankcji – kwota 500 zł (słownie: pięćset złotych) – była prawidłowa i jedyna, jaką można było wymierzyć zgodnie z ww. przepisem (mogła bowiem wynosić do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie przedmiotowej jednej partii koncentratu pomidorowego do obrotu, tj. do kwoty 52 zł, nie niższej jednak niż 500 zł), przy czym za korzyść majątkową w tego rodzaju sprawach przyjmuje się wartość produktów o niewłaściwej jakości handlowej wprowadzonych do obrotu przez kontrolowanego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. o sygn. akt II GSK 247/12, zgodnie z którym „pojęcie wartości korzyści majątkowej w rozumieniu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych odpowiada cenie sprzedaży lub cenie, za którą mogłyby zostać sprzedane zakwestionowane artykuły rolno-spożywcze, nieodpowiadające jakości handlowej”). Przy wymierzaniu kary w niniejszej sprawie prawidłowo zostały wzięte pod uwagę wszystkie przesłanki, jakie przewidywał przepis art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, przy czym w ocenie Prezesa UOKiK, w związku z przesłanką dotychczasowej działalności strony należało

dodatkowo uwzględnić okoliczność, że zakwestionowany koncentrat pomidorowy został wyprodukowany na zlecenie strony i oferowany był pod własną marką strony. Strona była więc podmiotem bezpośrednio odpowiedzialnym za zapewnienie rzetelnej informacji na temat ww. żywności, stosownie do postanowień przepisów art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia 1169/2011.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionowała wyników przeprowadzonych badań, natomiast ponownie nie zgodziła się z ich interpretacją, dokonaną przez organ pierwszej instancji. W ocenie strony, otrzymany wynik zawartości ekstraktu ogólnego w koncentracie pomidorowym świadczył o zgodności z deklaracją na opakowaniu, ponieważ wynik mieścił się w granicach tolerancji określonej normą PN-75/A-77601, przy czym norma nie nakazuje umieszczać tej tolerancji w oznakowaniu. Strona zarzuciła też, że Podlaski WIIH nie odniósł się merytorycznie do jej argumentacji przedstawionej w toku postępowania.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów, należy w pierwszej kolejności zauważyć, że w oznakowaniu koncentratu pomidorowego (udokumentowanym na fotografiach załączonych do akt sprawy) nie zadeklarowano tej normy. Producent umieścił na opakowaniu deklarację 30%, nie podając żadnej tolerancji, a więc wynik badania można było odnieść tylko do tej konkretnej wartości, tym bardziej, że konsument podejmując decyzję o zakupie kieruje się informacjami zamieszczonymi na opakowaniu.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że wspomniana przez stronę norma nie została wskazana na opakowaniu detalicznym, lecz została uwzględniona przez producenta koncentratu pomidorowego w dokumencie zakładowym (pismo Z.P.S. „Jamar” Szczepaniak sp.j. z siedzibą w Albertowie z 13 marca 2017 r.). Na marginesie wskazuje się, że dokument ten nie został doręczony organowi pierwszej instancji ani też drugiej instancji pomimo powołania się na niego przez stronę. W tym stanie rzeczy Prezes UOKiK wskazuje, że specyfikacja produktu określająca tolerancje deklarowanych w oznakowaniu wartości, jako dokument wewnętrzny producenta nie jest udostępniana konsumentom, a więc nie można było jej uwzględnić jako elementu informacji dla konsumenta.

Podkreślenia wymaga, jak słusznie wskazał w zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji, że norma PN-75/A-77601 nie jest obligatoryjna do stosowania. Obligatoryjne jest natomiast stosowanie w komunikacji z konsumentem przepisów rozporządzenia 1169/2011, które w art. 7 nakazuje podawanie konsumentom informacji rzetelnych, jasnych i łatwych do zrozumienia (ust. 2) oraz sprzeciwia się wprowadzaniu konsumentów w błąd co do właściwości środka spożywczego (ust. 1 lit. a). Zauważyć należy, że przepisy prawa nie określają szczegółowego sposobu deklaracji zawartości ekstraktu ogólnego w koncentracie pomidorowym, jak ma to miejsce np. w przypadku informacji o wartości odżywczej środków spożywczych. Niemniej, wobec braku takich szczegółowych regulacji, podmioty powinny dołożyć wszelkich starań, by przekazywane przez nich informacje na temat żywności były zgodne z ww. ogólnymi przepisami prawa. Jeżeli informacje nie mogą idealnie odzwierciedlać parametrów produktu, należy podać je w możliwym przybliżeniu i upewnić się, że konsument nie zostanie wprowadzony w błąd. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie deklaracja „koncentrat pomidorowy 30%”, która w zamierzeniu producenta miała oznaczać 30% $\pm$ 2%, tj. od 28% do 32%, nie była zgodna z ww. przepisami i nie mogła zostać przyjęta przez organ pierwszej instancji na korzyść strony odwołującej się. Stosując granicę tolerancji

określonej w PN-75/A-77601 producent winien jednoznacznie zadeklarować, że stosuje wszystkie postanowienia tej normy, a nie wybiórczo korzystne dla siebie.

W ocenie Prezesa UOKiK, oceniając zgodność koncentratu pomidorowego z deklaracją należało postąpić zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami na rynku, znajdującymi oparcie między innymi w normie Kodeksu Żywnościowego dla koncentratu pomidorowego (Codex Alimentarius, Ref. CODEX STAN 57-1981, ze zm. z 2013 r.), z której punktu 8.3 wynika, że zawartość ekstraktu ogólnego można deklarować w oznakowaniu (a nie wyłącznie w dokumencie zakładowym) jako: wartość minimum (np. minimum 30%) lub w przedziale, którego zakres powinien mieścić się w obrębie 2 punktów procentowych (np. od 28% do 30%).

Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że wynik badania stanowiący podstawę do zakwestionowania koncentratu pomidorowego, został odniesiony przez organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy do deklaracji producenta zamieszczonej na opakowaniu, która miała jednoznaczny charakter, to jest bez uwzględnienia dodatkowej tolerancji. Argumentacja strony odwołującej się zmierzająca do wykazania zgodności stwierdzonej zawartości ekstraktu ogólnego w koncentracie pomidorowym z deklaracją nie zasługiwała na uwzględnienie w niniejszej sprawie. Argumentacja przedstawiona powyżej wpływa także na uznanie, że Podlaski WIIH podjął czynności niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, rozpatrzył sprawę merytorycznie i zgodnie z przepisami prawa. Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że zarzut strony dotyczący naruszenia przepisów zawartych w art. 7 Kpa oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej jest niezasadny.

Nie znajduje potwierdzenia w treści zaskarżonej decyzji zarzut odwołania, że organ „w żaden sposób nie odniósł się merytorycznie do wyjaśnień Skarżącego”. Prezes UOKiK ponownie zauważa, że w uzasadnieniu do tego rozstrzygnięcia Podlaski WIIH wyjaśnił stronie, że przywołana przez nią norma PN-75/A-77601 nie jest normą obligatoryjną. Należy dodać, że organ drugiej instancji, zgodnie z zasadą przekonywania wyrażoną w art. 11 Kpa, rozwinął tę kwestię w swojej decyzji.

Podsumowując przeprowadzone rozważania, Prezes UOKiK stwierdził, że złożone przez stronę odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Dariusz Łomowski

Otrzymują:

1. Stokrotka Sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie
ul. Projektowa 1
20-209 Lublin
2. Podlaski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Białymstoku
3. a/a